

31-01-1980

[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]

Nr. 4802/II/P
[REDACTED]

Betreft : controlemerk voor de boter.

Mijne Heren,

Ik verwijs naar uw brief nr. R 163/79/431 van 1 augustus laatstleden betreffende de voornoemde aangelegenheid.

U brengt daarin de volgende argumenten naar voor die, volgens U, zouden moeten leiden tot het herzien van het V.C.T. advies nr. 4802/II/P van 1 maart 1979 :

1. Er staan verscheidene verplichte vermeldingen op de verpakkingen van boter en voor geen enkele daarvan is de tweetaligheid vereist. ofschoon de Koning de Minister van Landbouw heeft opgedragen het model van het controlemerk te bepalen, dat naast de voorgaande vermeldingen, op de verpakkingen van melkerijboter van eerste categorie moet staan, of op het recipiënt, heeft hij hem er niet toe gemachtigd zulks te doen onder de vorm van een tweetalig merk.

./.

2. De antwoorden op de parlementaire vragen nr. 58 en 68, die door mej. DEVOS op 7 juni 1979 gesteld werden aan respectievelijk de Minister van Economische Zaken en de Minister van Volksgezondheid en Leefmilieu ontzenuwen het standpunt van de Commissie. Er wordt daarin onder meer de indruk gelegd op de noodzaak om verplichte wettelijke vermeldingen op te stellen in één van de officiële talen.
3. Het kan hier niet gaan om een mededeling van een centraal bestuur aan het publiek maar wel om een mededeling gedaan via de melkerijen die, ten opzichte van de samengeschakelde taalwetten in dit geval alleen plaatselijke diensten kunnen zijn. Daaruit volgt dat hier de eerste en niet de tweede alinea van artikel 40 van de S.W.T. van toepassing is.
4. De betrekkingen tussen een centraal bestuur en een onderneming, gevestigd in een ééntalig gebied, gebeuren in de taal van dat gebied.
5. Bepaalde overwegingen zijn niet heel zeker of ronduit onjuist.

Uw betoog heeft het voorwerp uitmaakt van een onderzoek op 6 december 1979 en de Commissie heeft gemeend haar advies van 1 maart 1979 te moeten behouden gezien de volgende overwegingen :

1. Het officiële onderzoek van de boter die vervaardigd wordt door ondernemingen voor de bereiding en verwerking van zuivelprodukten, leidt tot een klassifikatie van het produkt, wat met zich de verplichting meebrengt om op de verpakkingen of recipiënten de vermeldingen "melkerijboter, extra kwaliteit", "melkerijboter" of "boter" aan te brengen.

Zoals U schrijft zullen die vermeldingen waarschijnlijk over het algemeen eentalig zijn, maar niets verbiedt de ondernemingen hun toevlucht te nemen tot meertalige vermeldingen voor zover daarin het Frans of het Nederlands begrepen zijn; men kan zich zelfs indenken dat een onderneming die in een eentalig Nederlands gebied gevestigd is, gebruik maakt van uitsluitend Frans-talige vermeldingen of omgekeerd, wanneer zij dat gepast oordeelt omwille van de taal van het beoogde cliënteel.

2. Artikel 20 van het Koninklijk Besluit van 20/10/1976 bepaalt dat er op de verpakking van melkerijboter van eerste categorie of op het recipiënt waar ze in zit, bovendien nog een "kontrolemerk" moet staan, overeenkomstig het model dat bepaald werd door de Minister van Landbouw.

De Commissie meent dat het daar gaat om een controlemerk dat moet beschouwd worden als een advies dat door een centrale dienst aan de verbruiker wordt verstrekt via de melkerijen die handelen als medewerkers in de zin van artikel 50 van de samengeschakelde taalwetten en uiteraard niet als "plaatselijke diensten".

3. U betoogt tevergeefs dat de Koning de Minister van Landbouw niet uitdrukkelijk gelast heeft om een tweetalig controlemerk vast te stellen of hem daartoe niet heeft gemachtigd.
De Commissie is van mening dat de Minister van Landbouw door zo te handelen, niet alleen de formele bepalingen van de taalwetten niet overtreden heeft, maar dat deze maatregel integendeel beantwoordt aan de geest die eraan ten grondslag ligt.
4. U voegt bij dit standpunt de antwoorden die de Minister van Economische Zaken en de Minister van Volksgezondheid en Leefmilieu gegeven hebben op de vragen nr. 58 en 68 die op 7 juni 1979 door mej. G. DEVOS gesteld werden. Tenzij men een zin uit zijn kontekst trekt blijkt hieruit niet dat de inlichtingen in verband met de etikettering alleen in de taal van de streek moeten gegeven worden.

Inderdaad, artikel 12, 6° van de wet van 14 juli 1971 betreffende de handelspraktijken en waarnaar de Minister van Economische Zaken verwijst (vraag 58), is als volgt gesteld : "De Koning kan, ten einde de eerlijkheid van de handelsverrichtingen te verzekeren de verplichting opleggen om de essentiële gegevens betreffende de produkten ten minste in de taal of talen van het taalgebied te vermelden."

Zo ook, bepaalt artikel 8 van de wet van 24 januari 1977, dat de Minister van Volksgezondheid en van het Leefmilieu inroept, het volgende : "In het belang van de Volksgezondheid kan de Koning voor de in deze wet bedoelde en door Hem aangewezen voedingsmiddelen of andere produkten de verplichting opleggen de krachtens deze wet bepaalde vermeldingen te stellen in de taal van de streek waar die produkten te koop gesteld worden en in één of meer in het Rijk gangbare talen."

Hoogachtend,

DE VOORZITTER,

